

[Peter Jørgensen.]

den anden side må man gøre sig klart, at der jo også på disse områder kan rejses visse problemer.

En af årsagerne til, at jeg tager ordet i dag, er en udtalelse, som jeg har læst i dagspressen af rektor ved Københavns universitet Mogens Fog. Han har rettet et meget skarpt angreb mod undervisningsministeren og i øvrigt også finansministeren, fordi hans budget er blevet nedskåret med 15 mill. kr. Jeg har set mange statistikker, og det kan i hvert fald ikke hidse mig op, at denne nedskæring har fundet sted. Jeg er gennem 10 års medlemskab af finansudvalget bekendt med, at der ikke alene handles, men også spildes på de budgetter, der er opstillet.

Jeg kan ikke forstå, at man ikke kan effektivisere uddannelsen på vore universiteter. Forholdet er jo i dag det, at mindre end 50 pct. af dem, som i dag har meldt sig til universiteterne, går ud derfra med en eksamen af en eller anden art, og det er da givet, at den spildprocent, der er tale om her, også lægger beslag på nogle midler inden for uddannelsen. De unge mennesker går der i 2, 3, 4, 5, måske op til 6 år. De skal have tilskud fra ungdommens uddannelsesfond, de skal have lokaler, de skal have lærerkræfter, de skal have apparatur. Det er derfor, at jeg — uden at jeg skal give oppositionen nogen som helst fiduser med hensyn til, hvor man kan spare — gerne vil sige, at mig forekommer det i hvert fald, at man her må være i stand til at anlægge en mere fornuftig politik end den, vi fører på dette område. Vi tilhører jo et lille samfund, og jeg spørger, om vi har råd til det, der er tale om her. Vi skal uddannelsesmæssigt være helt på højde med andre og så højt, som vi overhovedet kan komme i et kultursamfund, men vi skal også være klar over, hvilke mål og midler vi ønsker at nå med uddannelsespolitikken.

Jeg vil sige for mit vedkommende — jeg har sagt det, og jeg har skrevet det, og jeg vil gentage det her — at jeg har ingen lyst

til, at man over uddannelsen skal skabe en ny overklasse. Det er jo i virkeligheden det, der er ved at ske. Vi skal ikke skabe et behov uddannelsesmæssigt set, som overhovedet ikke eksisterer. Det er da givet, at man kan sætte sig høje mål uddannelsesmæssigt set ved at sige, at alle måske skal have en akademisk uddannelse; det kan man da godt sige. Det korte af det lange er jo i virkeligheden, om ikke vi er ved at nå derhen, hvor vi på en hel række områder måske var bedre tjent med folk med en god fornuftig grunduddannelse. Hermed mener jeg, at vi i dag både i administrationen og på andre områder anvender en meget højere kvalificeret arbejdskraft, end man måske bør anvende. Hvis man vil kigge en lille smule på dette, er det muligt, at der kan ligge besparelser på nogle millioner kr. også på det område. Jeg vil da håbe, at økonomiministeren, der jo nu skal lave en ny lønningslov i løbet af et par måneder, er opmærksom på det forhold, som jeg her har anført. Jeg skal ikke sige det stærkere, end jeg har sagt det her.

Må jeg så have lov at sige én ting til: jeg synes, at man — uden at der hermed er rettet nogen kritik hverken imod regeringen eller undervisningsministeren — bør gå ind i en dyberegående behandling af hele undervisningsområdet. Jeg efterlyser bl. a. en koordinering af uddannelsen på forskellige områder. Jeg tænker her først og fremmest på en koordinering mellem akademi- og teknikumingeniøruddannelserne. Jeg tror ikke, samfundet har råd til, at man ved siden af hinanden bygger to institutioner op med akkurat det samme apparatur, med de samme lærerkræfter, med alt, hvad der hører til en sådan uddannelse. Jeg synes ikke, vi har råd til det. Vi kan gennemføre denne uddannelse, uden at man behøver at lave det skel, som i dag findes imellem de to uddannelser. De er efterhånden nærmest så meget til hinanden, at det vil være helt urimeligt, hvis man bygger to fuldt moderne institutioner med akkurat det samme sigte